

Στην κλασική πολιτική οικονομία (ΟΚΛΑΣΙΚΗ ΣΧΟΛΗ) ο όρος «γαιοπρόσοδος» ή *ἐγγειος πρόσοδος* ορίζεται ως η πρόσθετη αμοιβή που παίρνει ο γαιο-

κτήμονας (ΟΓΓΑΙΟΚΤΗΜΟΝΕΣ) χάρη στις «αρχικές και άφθαρτες ιδιότητες του εδάφους», σύμφωνα με τα λόγια του D. Ricardo. Η γαιοπρόσοδος, με την έννοια αυτή, είναι το διαφορικό πλεόνασμα που προκύπτει από εδάφη τα οποία είναι καλύτερα από τα οριακά – δηλαδή από εκείνα τα οποία δεν αποφέρουν πρόσοδο, αλλά απλώς καλύπτουν τις αμοιβές για την εργασία και το κεφάλαιο που χρησιμοποιήθηκαν στην παραγωγή. Στη νεοκλασική οικονομική (ΟΝΕΟΚΛΑΣΙΚΗ ΣΧΟΛΗ), η γαιοπρόσοδος ορίζεται ως η

πρόσθετη απόδοση του ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ «έδαφος» πάνω από την απόδοση που θα είχε στη δεύτερη καλύτερη εναλλακτική χρήση.

Στη ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ, ο όρος «γαιοπρόσοδος» ορίζεται ως τακτικό εισόδημα του γαιοκτήμονα, το οποίο αποτελεί το υπερπροϊόν που παράγουν οι άμεσοι παραγωγοί στην αγροτική οικονομία. Η γαιοπρόσοδος διακρίνεται σε απόλυτη (ΟΓΓΑΙΟΠΡΟΣΟΔΟΣ, ΑΠΟΛΥΤΗ) και σε διαφορική (ΟΓΓΑΙΟΠΡΟΣΟΔΟΣ, ΔΙΑΦΟΡΙΚΗ).